

LLENGUA, ESCOLA, DEPENDÈNCIA I CONFUSIÓ

Germà Bel

(La Veu de l'Ebre, 16 de febrer 2007)

Els hi havia de parlar sobre l'oferta d'habitatge de lloguer. Ho deixaré per una futura columna, puix l'assumpte no perdrà importància ni actualitat. Fa ja temps que vull escriure sobre alguns debats lingüístics i socials emergents, i no cal deixar-ho per més temps.

La ministra d'educació s'ha mostrat confosa amb la discussió catalana sobre el seu Decret que ha imposat la tercera hora en castellà a l'escola. La ministra no entén que el govern català faci un recurs d'inconstitucionalitat contra el Decret de la tercera hora (pel que sembla a hores d'ara), doncs aquest ha decidit assumir la decisió de la ministra com a pròpia. Per tan, el recurs es fa per l'únic motiu que el Decret va contra l'Estatut.

Segur que la ministra no entén perquè, pel contrari, el govern no pensa recórrer la Llei de Dependència aprovada per les Corts. És clar que aquesta llei té un contingut prou bo ... però un 70% dels seus articles són contraris a l'Estatut, segons dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat. En aquest cas, però, el govern català no vol presentar recurs. Com la ministra (ni ningú amb dos dits de front) no s'empassa allò que el recurs podria perjudicar els possibles beneficiaris de la Llei de Dependència, puix és lògic que estigui una mica confosa amb tot això.

Jo també estic confós, i encara més que la ministra. Suposo que ella -com jo- coneix que les avaluacions oficials sobre competències lingüístiques dels alumnes de secundària a Espanya indiquen que:

- 1) Els estudiants catalans tenen una competència en castellà superior a la que tenen en català; i
- 2) La competència en castellà dels alumnes catalans està en la mitjana espanyola (això sí, els catalans són més competents en català que els de la resta d'Espanya).

Vist això, i com no s'han anunciat plans específics per augmentar la competència en castellà (ni català) a la resta d'Espanya, podem deduir que el que la ministra ha volgut fer és deixar molt clar qui mana en matèria de castellà a l'escola. En fi, coses del Poder (del de veritat).

Que volen que els hi digui; tot aquest embolic m'ha decebut una mica. Per circumstàncies professionals, el meu fill ha estat escolaritzat des dels 3 als 4,5 anys a una escola als EEUU (per cert, 100% anglès, sense danys col·laterals pel seu català ni castellà -que a casa som barrejats-). En tornar, ja fa un any, el vàrem portar a una escola pública, puix a casa és el model que més ens agrada. Estem prou contents. La única cosa que ens preocupa una mica és que abans de tornar ja començava a jugar amb matemàtiques a l'escola, i des de que ha tornat tot just ho ha començat a fer ara.

Tots els estudis, els solvents i els insolvents, coincideixen que els estudiants a Espanya, catalans o no, van especialment endarrerits en matemàtiques. Tanmateix, les autoritats es preocupen de les hores en allò en que estem més be (o menys malament, com vulguin veure-ho). La veritat: tot molt casolà i molt identitari, però gens ni mica global.